

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Ruszthy Gyula Ügyvédi Iroda (**jogi képviselő címe**) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek,
a dr. Gutmann Tamás jogtanácsos által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen, kártérítés iránt indított perében - melybe a dr. Pencz Kamilló ügyvéd (**jogi képviselő címe**) által képviselt **beavatkozó neve** (beavatkozó címe) a felperes pernyertességének előmozdítása érdekében beavatkozott -,
a Fővárosi Bíróság 2009. február 11. napján kelt, 15.G.40.279/2004/75. számú ítélete ellen, a felperes és a felperesi beavatkozó fellebbezése folytán, a 2009. december 4. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt nap alatt fizessen meg az alperesnek 500.000 (Ötszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.000.000 forint, míg a felperesi beavatkozónak 22.000 forint perköltséget. Úgy rendelkezett, hogy a felperes teljes személyes költségmentessége folytán le nem rótt 900.000 forint eljárási illetéket az állam viseli. Az elsőfokú bíróság ítéletét az alábbiakkal indokolta:

A felperes 2001. december 14. napján vásárolta meg az **Sz Rt. "f.a."** ... ingatlanát és eszközeit összesen 237.000.000 forint vételárért, továbbá 27.546.000 forintért az

eladó követeléseinek meghatározott csoportját. A felperes az adásvételhez szükséges banki hitel érdekében törzstőkéjét 50.000.000 forintra emelte fel, majd az alperessel 2002. január 21-én közjegyzői okiratba foglalt hitelkeret szerződést kötött, amelyben az alperes arra vállalt kötelezettséget, hogy 540.000.000 forint hitelkeretet biztosít és ennek terhére 200.000.000 forint összegű beruházási hitelt és 340.000.000 forint tartós forgóeszköz hitelt nyújt. A felek a szerződés 1.2. pontjában rögzítették, hogy a hitelkeret kizárólagos célja a **Sz Rt.** „f.a.” ingatlanjainak és eszközeinek megvásárlása és működtetése a forgóeszköz finanszírozással. A hitelkeret szerződéssel egy időben az alperes 540.000.000 forint és járulékai erejéig vagyont terhelő jelzálogjogot alapított a felperesi társaság mindenkori vagyonára.

A bútorgyár fejlesztéséhez és működtetéséhez a felperes nem rendelkezett saját forrással, és azokat a felvett hitel sem fedezte, ezért 2002. április 29-én újabb hitelkérelmet nyújtott be az alpereshez, melyben forgóeszköz finanszírozás és beruházás céljára 700 millió beruházási és 330 millió forint forgóeszköz hitelt igényelt. Az alperes 2002. május 10-én válaszadásra hívta fel a felperest, ennek a felperes 2002. május 13-án eleget tett.

Az alperes a 2002. május 28. napján kelt nyilatkozatában tájékoztatta a felperest, hogy a kért kötelezettségvállalást a nyilatkozatban megjelölt és táblázatos formába rendezett feltételekkel engedélyezi azzal, hogy a hitel összegét 200 millió forintban jelölte meg. Egyúttal tájékoztatta a felperest, hogy a bank döntéshozó testülete úgy ítélte meg, hogy a kérelemben szereplő 350 millió forint beruházási hitel felvétele nem időszerű, ezért azt nem hagyta jóvá; a további forgóeszköz finanszírozás céljából az **E Rt.**-vel történő kapcsolatfelvételt javasolta, s a **H Rt.** bevonására is felhívta a figyelmet. Nyilatkozatában az alperes felhívta a felperest, hogy - a nyilatkozathoz mellékelten megküldött, a bank által alá nem írt - hitelfeltétel rendszerének elfogadását a felperes írásban jelezze, továbbá a projektfinanszírozási díjat a számla kiküldését követően fizesse be.

A felperes 2002. június 13-án kelt nyilatkozatában közölte az alperessel, hogy: „a mai napon faxon küldött közjegyzői okirat tervezetet elfogadom”. Ezt követően az alperes a kölcsönszerződés aláírásától a későbbiekben elzárkózott.

A felperes pénzügyi helyzete folyamatosan romlott, annak megoldására az alperes újabb hitelfolyósítás helyett a tulajdonában álló **M Rt.** (**M Rt.**) felperesi társaságban történő tulajdonszerzése ellenében, ez utóbbi cégtől felvehető kölcsönt ajánlott. A felperes az ajánlatot elfogadta, ezt követően az **M Rt.** 2002. október 9-én adásvételi szerződéssel 27 millió forint vételárért megvette **J. J.** eladótól a felperes 51%-os üzletrészt. Ugyanezen a napon az **M Rt.** tagi kölcsönszerződést kötött a felperesi céggel 173 millió forint kölcsön nyújtására, melynek biztosítására ugyanekkor vagyont terhelő jelzálogszerződést kötöttek, továbbá az **M Rt.** vételi jogot kötött ki magának a felperesi cég további 49%-os üzletrészeire 1.000 forint vételáron, amennyiben a felperesi cég a 173 millió forintos tagi kölcsönt nem tudja határidőben visszafizetni.

A felperes az **M Rt.**-vel kötött tagi kölcsönszerződést és vagyont terhelő jelzálogszerződést egységes szerkezetbe foglaló október 9. napján kelt közjegyzői okirat V. 3. pontjában rögzítette, hogy az alperes által írt, 2002. május 28. napján kelt szerződési feltételeket tartalmazó tájékoztató levéllel kapcsolatban a

forgóeszköz hitel szerződés megkötésének elmaradása miatt kártérítést nem érvényesít az alperessel szemben, és nincs igénye a szerződés megkötésére.

Az elsőfokú bíróság ismertette a felperes keresetét, melyben azt kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 366.051.000 forint kártérítés, valamint annak 2002. június 14. napjától számított mindenkor törvényes kamata megfizetésére. A keresetét azzal indokolta, hogy a felperesi cég súlyos anyagi helyzetén az alperes által ígért 200 millió forint forgóeszköz hitel tudott volna segíteni, viszont a 173 millió forintos tagi kölcsön már elkésztett volt, ez a felperes súlyos pénzügyi helyzetét nem tudta megoldani, csak a korábbi kötelezettségek részbeni visszafizetésére nyújtott fedezetet, de a már felhalmozott tartozások kifizetésére nem volt elegendő; a felperes fizetőképességét már nem lehetett helyreállítani. Az alperes által folyósítani vállalt 200 millió forint forgóeszköz hitel elmaradása 362.274.000 forint vagyonszertést okozott, továbbá a 2003. évre elmaradt haszon összege 3.777.000 forint volt. Álláspontja szerint az alperes megsértette a Ptk. 4. §-ába foglalt együttműködési kötelezettségét; az alperes az általa megküldött ajánlathoz kötve volt, azt a felperes elfogadta, attól az alperes utóbb jogtalanul lépett vissza, ezzel a felperesnek kárt okozott. Azt állította, hogy a szerződés-tervezetet az alperes cégszerű aláírással küldte meg a felperes részére, erre válaszolt a felperes ugyancsak cégszerű aláírással, és ezért jött létre a szerződés.

A felperes keresetét másodlagosan a Ptk. 6. §-ában meghatározott biztatási kárra alapította.

Arra is hivatkozott, hogy az **M Rt.**-vel létrejött szerződésnek a kártérítésre vonatkozó rendelkezése a jóerkölcsbe ütközik, ezért semmis. A kirendelt igazságügyi szakértő szakvéleményében foglaltakra észrevételt nem tett.

Az elsőfokú bíróság összefoglalta az alperes ellenkérelmét is, amely a kereset elutasítására és a felperes perkieltségben marasztalására irányult.

Vitatta, hogy a felperes részére köteles lett volna kölcsönt folyósítani; azt állította, hogy az alperes által megküldött nyilatkozat csupán tájékoztatás volt, az nem felelt meg a bankhitelszerződéssel szemben a Ptk. 522. § (2) bekezdésében támasztott követelményeknek, a felek között a hitelszerződés nem jött létre. Az alperes azzal, hogy a hitelszerződést nem írta alá, a felperesnek nem okozhatott kárt, mivel mulasztás csak akkor jelent jogellenességet, ha az aktív magatartás kifejtése szerződés vagy jogszabály alapján a mulasztónak kötelezettsége lett volna; márpedig a felek között szerződés nem jött létre, de az alperesnek jogszabályi kötelezettsége sem volt a szerződés megkötésére, tekintve, hogy a hivatkozott tervezet csupán tájékoztató jellegű banki munkapéldány volt, azt nem a közjegyző fogalmazta meg, azt a bank részéről sem a kockázati ellenőr, sem jogász nem látta el szignójával.

Ezen túl, ha a hitelszerződést a felek meg is kötötték volna, az számos olyan feltételt tartalmazott, melyet a felperes nem teljesített. Kiemelte: a kölcsönösszeg átadását a Ptk. 524. § (1) bekezdésére tekintettel a hitelező a szerződés megkötését követően is megtagadhatja, ha akár az ő, ha akár az adós körülményeiben olyan lényeges változás áll be, amely miatt a szerződés teljesítése többé nem várható el. Hangsúlyozta, hogy a felperes által 2002. április hónapban a társaság egész vagyonára vonatkozóan elkészített értékebecslés helyett a 2002. nyarán elkészített új értékebecslés a felperesi társaság ingatlanainak és tárgyi

eszközeinek aktuális piaci értékét lényegesen alacsonyabb értékben határozta meg. A felperes az alperest a döntéshozatal előtt megtévesztette, mivel az általa benyújtott 2002. évi áprilisi vagyonbecslés szerint a felperes vagyonának értéke mintegy 600 millió forinttal meghaladta az ugyanazon vagyontárgyakra vonatkozó, a 2002. szeptemberi vagyonbecslés értékét.

Kiemelte: az alperes 2002. nyarától már nem foglalkozott gazdasági társaságok működéséhez szükséges forgóeszköz hitel nyújtásával, azonban segíteni kívánt felperes helyzetén, illetve a már folyósított hitelállomány megóvása érdekében ajánlotta fel az alperes tulajdonában lévő **M Rt.** útján történő kölcsönnyújtás lehetőségét. Az **M Rt.**-vel kötött szerződésben a felperes lemondott az alperessel szembeni kártérítési igényéről, továbbá közölte, hogy a szerződés megkötésére sincs igénye. Az **M Rt.** mint új tulajdonostárs a folyósított hitelek felhasználásának megismerésére és feltárására megbízást kötött a **K. Kft.** könyvszakértővel; ennek jelentése szerint a felperes egyes anyagvásárlásainak valódisága megkérdőjelezhető, azok nem a felperesi társaság érdekében történtek és fiktív számlák befogadására utalnak; emiatt az alperes büntetőeljárást kezdeményezett ismeretlen tettes ellen. Az alperes a szakvéleményben foglaltakat elfogadta.

A felperesi beavatkozó az eljárás során tett nyilatkozatában, két alkalommal kérte a tárgyalás felfüggesztését az általa indított több büntető ügyre tekintettel. A felperesi beavatkozó a tárgyalás felfüggesztése iránti kérelmét a 60. és 75/B/1. számú beadványában részletesen indokolta.

A szakvéleményben foglaltakra előadta, hogy a feltett kérdésekre a szakértő nem tudott választ adni, mert a rendelkezésre bocsátott iratokból azok nem voltak megválaszolhatók. Viszont további iratokat nem kért, és nem kapott, a munka eredményes elvégzéséhez szükséges egyéb iratok hiányát ugyanakkor nem jelezte a bíróság felé; ezért új szakértő kirendelését kérte. A tárgyalás felfüggesztése iránti kérelmet az elsőfokú bíróság elutasította.

Az elsőfokú bíróság a keresetet nem találta megalapozottnak.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a Pp. 206. § (1) bekezdése szerint a felek előadása, a becsatolt okiratok és **J. P.** igazságügyi szakértő szakvéleménye alapján állapította meg.

A Ptk. 4. § (1) bekezdése szerint a polgári jogok gyakorlása és a kötelezettségek teljesítése során a felek a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megfelelően, kölcsönösen együttműködve kötelesek eljárni. A Ptk. 6. §-a szerint a bíróság a kárnak egy részben vagy egészben való megtérítésére kötelezheti azt, akinek szándékos magatartása más jóhiszemű személyt alapos okkal olyan magatartásra indított, amelyből őt önhibáján kívül károsodás érte.

A felek között nem jött létre 2002. május 28. napján hitelszerződés, mivel az alperes által ezen a napon megküldött tájékoztató nyilatkozat tartalmából egyértelműen kitűnik, hogy csupán mellékletként küldött meg tájékoztató jelleggel egy hitelszerződés-tervezetet a felperesnek, ez ajánlatnak nem tekinthető. A szerződés-tervezetet az alperes aláírás nélkül küldte el; a felperes ennek ellenkezőjét nem bizonyította.

A 2002. május 28-án kelt alperesi nyilatkozat nem tekinthető szerződés kötésére vonatkozó ajánlattételnek sem, mert nem felel meg a Ptk. 211. §-a szerinti feltételeknek, ugyanis az ajánlatot olyan formában kell megtenni, melyet a

jogszabály a megkötendő szerződés érvényes létrejöttéhez szükséges alakszerűségi követelményként előír [Ptk. 522. § (2) bekezdés és a Hpt. 210. (1) bekezdés]. Hitelszerződés hiányában az alperesnek nem volt mit teljesíteni, és ajánlattétel hiányában nem volt szerződéskötési kötelezettsége sem, ezért az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes a Ptk. 4. §-ába foglalt együttműködési kötelezettségét nem szegte meg. A kirendelt J. P. igazságügyi szakértő egyértelmű, pontos, ellentmondásoktól mentes szakvéleményét az elsőfokú bíróság elfogadta, az abban foglaltakat a peres felek sem vitatták. A szakértői vélemény szerint a felperest nem érte kár a hitelszerződés megkötésének elmaradásából és ezt a szakértő a kiegészítő szakvéleményében is megerősítette. Kár hiányában a felperesnek a Ptk. 6. §-ára alapított biztatási kárral kapcsolatos keresete sem megalapozott.

A felperesi beavatkozó újabb szakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványát a Pp. 3. § (4) bekezdésének második fordulatára figyelemmel mellőzte, mivel a beavatkozó a bíróság felhívása ellenére a szakértő költségét nem előlegezte. Az elsőfokú bíróság a perben nem álló M Rt. és a felperes között 2002. október 9. napján létrejött szerződés V. 3. pontjában foglalt joglemondó nyilatkozat érvényességére tekintet nélkül állapította meg, hogy a felperes keresete nem megalapozott. E rendelkezés jóerkölcsbe ütközését megállapítani nem tudta, mivel olyan általános joglemondást tartalmaz, mely nem sérti az erkölcsi normákat, illetve szokásokat, ezért azt a társadalmi megítélés nem minősítheti egyértelműen tisztességtelennek vagy elfogadhatatlannak, ugyanis olyan szerződés része, mellyel a felperes 27 millió forint vételárhoz, illetve 173 millió forint tagi kölcsönhöz jutott.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a felperes támadta meg fellebbezéssel, melyben annak megváltoztatásával 366.051.000 forint kártérítés, és ennek 2002. június 14. napjától számított, a Ptk. 301/A. § (2) bekezdésében meghatározott mértékű törvényes kamata, valamint a perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Fellebbezését az alábbiakkal indokolta:

A Ptk. 4. §-ában megfogalmazott polgári jogi alapelv nem csak szerződések létrejötte és teljesítése esetén irányadó, hanem a polgári jogi jogviszonyban általánosságban terheli a feleket az együttműködési kötelezettség, ezért a felek magatartása a szerződés létrejöttétől függetlenül vizsgálendő. A szerződéskötés körében irányadó együttműködési kötelezettségről a Ptk. 205. § (3) bekezdése külön rendelkezik, amely a perbeli esetben is alkalmazható, és arra a felperes pontosított keresetében hivatkozott is. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 205. §-ával nem foglalkozott, ítéletének indokolása sem tér ki erre.

Az alperes mind a Ptk. 4. §, mind a Ptk. 205. §-ában foglalt együttműködési kötelezettségét megszegte, amikor a felperest megtévesztve azt közölte, hogy a 2002. június 14-re tervezett szerződés aláírása a közjegyző más irányú elfoglaltsága miatt marad el. Nyilatkozatával az alperes azt a látszatot keltette, hogy a szerződést alá fogja írni, és az aláírásnak csak pillanatnyi - alperesen kívül álló - akadálya van. A felperes az alperes kívánságának megfelelően a hitel folyósítása iránti kérelmét kiegészítette és 2002. május 28-án az alperes írásban közölte, hogy 200.000.000 forint forgóeszköz hitelt folyósít. A közjegyzői okiratba foglalt, de felek által még alá nem írt szerződést azért küldte meg a felperesnek, hogy közölje, a

maga részéről a szerződést milyen feltételekkel hajlandó megkötni. Az alperes felhívásának megfelelően a felperes írásban értesítette az alperest, hogy a kölcsönszerződés feltételeit elfogadja. Együttműködési kötelezettségét sértette meg az alperes akkor, amikor ezt követően a hitelszerződés megkötésétől és a kölcsön folyósításától elzárkózott.

Az elsőfokú bíróság a felperesnek a Ptk. 6. §-ára alapított keresetét azért nem tartotta megalapozottnak, mivel az igazságügyi szakértő szakvéleménye szerint a felperest nem érte kár. A felperest azonban a keresetben megjelölt összegű kár érte az alperes szándékos magatartása következtében. A kár bekövetkezését és mértékét **W. Gy.né** szakértői tanulmányával igazolta. Sérelmezte, hogy az igazságügyi szakértő a peren kívül beszerzett tanulmányt kellő alapossággal nem vizsgálta, az abban foglalt megállapításokat nem cáfolta, a szakértői véleményben mindössze egyetlen mondat található a tanulmánnyal kapcsolatban. Álláspontja szerint a felperes és az **M Rt.** között létrejött szerződésekben a kártérítési követelés kizárására vonatkozó rendelkezés a jóerkölcsbe ütközik, ugyanis az alperes ezzel a szerződéses kikötéssel kívánta elzárni a felperest attól, hogy jogos kártérítési kötelezettségét érvényesítse. A felperes pénzügyi helyzetét a szakértői tanulmány pontosan bemutatta, ezzel az alperes is tisztában volt, és e kiszolgáltatott helyzetben került sor a felperesi üzletrész megszerzésére, és a tagi kölcsönszerződés és vagyont terhelő jelzálogszerződés közjegyzői okiratba foglalására, amelyben az a kikötés szerepel, hogy az alperes által aláírt szerződési feltételeket tartalmazó tájékoztató levéllel kapcsolatban a forgóeszköz hitelszerződés megkötése miatt a felperes kártérítést nem érvényesít.

A felperesi beavatkozó fellebbezésében a tárgyalás felfüggesztését kérte a kérelmeiben megjelölt eljárások jogerős befejezéséig, ennek mellőzése esetén az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítását indítványozta.

A fellebbezés indokolása szerint, az elsőfokú bíróság nem értette vagy nem akarta megérteni a tárgyalás felfüggesztés szükségességét. Azt állította: »azért kellett volna, hogy felfüggeszse a tárgyalást, mivel maga a felperes is részese az alperes által is alkotott bünszervezetnek, tehát ellenérdekelt a „valódi felperesekkel”, akik a hitelezők«.

Úgy vélte, a felszámoló legitimitása megkérdőjeleződött intézkedései során, melyek kapcsán büntető és polgári peres eljárások is indultak; a felszámolótól elfogulatlan eljárás és a hitelezők érdekében történő képviselet nem várható. Azt állította, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt a lényeges körülményt, hogy „nem a **D Rt.** a felperes, hanem az **EM Kft.** „fa”, nem vitatva azt a jogi tény, hogy a felszámolás alatt lévő társaság képviselétére a kijelölt felszámoló szervezet jogosult”; a felperes és a felperesi képviselő érdeke nem azonos, ezért törvénysértő a tárgyalás felfüggesztésére irányuló indítványa elutasítása. Előadta, hogy az üzletrész-adásvételi szerződést a Fővárosi Bíróság előtt megtámadta, kérve érvénytelensége megállapítását (8.P.22.297/2007.).

Azt állította, hogy a beadványaiban foglaltak a Fővárosi Bíróság kizárását már régen megalapozták, s hogy „olyan súlyos, az igazságszolgáltatási szerveket is érintő bűncselekményeket” tárt fel, hogy az elsőfokú bíróság a »fellebbezésemmel

támadott ítéletet már meg sem hozhatta volna, mivel az nem csak a „felperes” perbeli legitimációját tette teljes mértékben megkérdőjelezhetővé, hanem a Fővárosi Bíróság eljárásbeli legitimációját is megkérdőjelezte.» Utalt az elsőfokú eljáró bíróság előtt a felperes és a beavatkozó között kibontakozott vitára és véleménykülönbségre a tárgyalás felfüggesztése tekintetében.

Azt állította, az elsőfokú bíróság valótlanul állapította meg, hogy a szakvéleményben foglaltakat a felek nem vitatták. Ennek ellentmond J. P. szakvéleményére tett észrevétele és a M. J. könyvvizsgáló által készített jelentés. Új szakértői vélemény elkészítésére csak azért nem került sor, mert a díj-előleget nem tudta leróni. Úgy vélte: az, hogy az elsőfokú bíróság a jóerkölcsbe ütközést nem tudta megállapítani, törvénysértő, mivel a társaság maradék 49% üzletrésére, annak 26 millió forint névértéke ellenére 1.000 forint vételárat kötött ki „az alperes”, így a vételár-különbség 26.000-szeres (uzsora).

Közölte, hogy az ítélet szóbeli kihirdetését követően pert indított az alapvető eljárásjogi szabálytalanságok miatt az első fokon eljáró bíróval és bírósággal szemben.

A másodfokú tárgyaláson azt is előadta, hogy a felperest képviselő felszámoló jogcselekményei hatálytalanok, mivel a felszámoló nem legitim.

A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást - a rendelkezésére álló bizonyítékok okszerű, az eljárási szabályoknak megfelelő mérlegelésével - helyesen állapította meg, s helytálló az abból levont jogi következtetése is.

A Fővárosi Ítéltábla a határozat indokolását - figyelemmel a fellebbezésekben foglaltakra is - az alábbiak szerint kiegészíti:

A Ptk. 205. §-ának (3) bekezdése értelmében, a felek a szerződés megkötésénél együttműködni kötelesek, és figyelemmel kell lenniük egymás jogos érdekeire. A szerződéskötést megelőzően is tájékoztatniuk kell egymást a megkötendő szerződést érintő minden lényeges körülményről.

A kártérítésnek tényállási eleme a kár, amely adott perben nem más, mint a felperes vagyonának az alperes jogellenes magatartásával összefüggő csökkenése. Ha a szerződés nem jön létre, a Ptk. 205. §-ának (3) bekezdésére alapított együttműködési kötelezettség megsértése miatt a Ptk. 339. §-a szerint tarthat igényt kártérítésre a sérelmet szenvedett fél. Ebből az is következik, hogy az erre jogot alapító félnek a Ptk. 339. §-a alapján a kárt, a jogellenes magatartást és az okozati összefüggést kell bizonyítania.

A Fővárosi Ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját arra vonatkozóan, hogy adott ügyben a felek között a felperes állítása ellenére szerződés nem jött létre. Ezt támasztja alá az a tény, hogy a 2002. május 28-án kelt levélben az alperes arról tájékoztatta a felperest, hogy a kért „kötelezettségvállalást” engedélyezte, ugyanakkor a hitel „feltételrendszerének” elfogadása visszajelzésére és a projekt-finanszírozási díj, számla kiküldését követő befizetésére hívta fel a felperest. Az alperes a 2002. június 13. napján kelt levelében a közjegyzői okirat tervezetet

fogadta el. Mindezeket a jognyilatkozatokat nem lehetett tartalmilag szerződési ajánlatnak és elfogadásnak tekinteni, hiszen az egyik „a hitel feltételrendszerének” elfogadására, a másik a közjegyzői „okirat tervezet” elfogadására vonatkozott. A beszerzett és az aggálytalannak minősülő szakértői vélemény alapján kár nem volt megállapítható. A szakértői vélemény alapján a felperesi gazdálkodó szervezet tevékenysége során - melyet az alperes által korábban finanszírozott hitelből indított meg - folyamatosan likviditási gondokkal küzdött. Ennek alapján nem vonható le bizonyossággal az a következtetés, hogy az adós felszámolásba vezető gazdasági nehézségeit az általa említett alperesi magatartás okozta, hiszen ezek a gazdasági folyamatok már korábban megindultak, s az sem volt egyértelműen megállapítható, hogy a hitelszerződés létrejötte esetén ez a folyamat nem ily módon zajlott volna le, s annak eredménye nem következett volna be. A **W. Gy.né** dr. által készített szakvélemény nem igazolja, hogy a felperes 326.274.000 forint vagyонvesztése és ezzel együtt kötelezettségeinek 204.438.000 forinttal növekedése a hitelnyújtás elmaradásával áll okozati összefüggésben. E körben megalapozatlan az elmaradt haszon megállapítása, ugyanis annak felmerülése még a kölcsön folyósítása esetén sem lehetett volna bizonyos.

Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást a Ptk. 6. §-a szerinti utaló magatartással okozott kár vonatkozásában is. E körben az ítéltábla arra utal, hogy a 6. §-ban foglalt tényállás káron kívüli, többi elemét (a felperes jóhiszeműsége, alapos ok, a károsult saját magatartása, önhibán kívül bekövetkezett károsodás) a felperes nem indokolta, s nem is adta elő. Konkrétan nem is hivatkozott arra, hogy a perbeli hitelszerződés elmaradása miatt mi volt az a tényleges (saját) magatartás, amelyből őt önhibáján kívül károsodás érte.

A Fővárosi Ítéltábla a döntését a fél által előterjesztett kereseti kérelem korlátain belül [Pp. 3. § (1), (2) bekezdés, 215. §], valamint a beavatkozó jogállásának figyelembevételével [Pp. 57. § (1) bekezdés] hozta meg.

A Pp. 57. § (1) bekezdése értelmében, a beavatkozó cselekményeinek csak annyiban van hatálya, amennyiben a fél a cselekményt elmulasztja, illetőleg amennyiben a beavatkozó cselekményei a fél cselekményeivel nem állnak ellentétben. Ha a perben hozott ítélet jogereje a beavatkozónak az ellenféllel szemben fennálló jogviszonyára is kiterjed, a beavatkozó cselekményei akkor is hatályosak, ha azok az általa támogatott fél cselekményeivel ellentétben állnak; az ilyen ellentétes cselekmények befolyását az ügy eldöntésére a bíróság a per egyéb adatait is figyelembe véve bírálja el.

A fentiek alapján a beavatkozónak a tárgyalás felfüggesztésére vonatkozó kérelme és az elsőfokú bíróság ítélete elleni fellebbezése hatálytalan. A tárgyalás felfüggesztésére vonatkozó kérelem azért, mert ellentétben áll a felperes nyilatkozatával, az első fokú ítélet elleni fellebbezés pedig azért, mert azt maga a felperes is fellebbezéssel támadta. Erre tekintettel, ezek tárgyában az ítéltáblának külön határozatot hoznia nem kellett.

A felszámolót a felszámolási eljárást lefolytató bíróság jelöli ki, illetve a törvényes feltételek megléte esetén felmenti. A felperest képviselő felszámoló felmentésére

nem került sor, a cégnyilvántartás szerint jelenleg is a felperesi gazdálkodó szervezet felszámolója, így a képviseleti jog is megilleti [1991. évi XLIX. törvény 27/A. § (12) bekezdés, 48. § (1) bekezdés].

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Mivel a fellebbezés nem vezetett eredményre, az ítéltábla a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alperes jogi képviseletével összefüggésben felmerült és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1), (2) bekezdés c) pont, (5) bekezdése alapján megállapított - az általános forgalmi adót is tartalmazó - másodfokú perköltsége megfizetésére.

Mivel a felperes személyes költségmentességben részesül, a fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli [6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés].

Budapest, 2009. december 4.

Pálné dr. Mikola Júlia s.k.
a tanács elnöke

dr. Vuleta Csaba s.k.
előadó bíró

dr. Farkas Mária s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
(Varga Beatrix)